

ved det bestaaende, for saa vidt angaar den Køreplan, som var gældende før 1ste November for Toggangen fra Viborg til Aalestrup, og som alle vare tilfredse med, i det mindste de, der boede i den sydlige Del, men ikke desmindre viser det sig, at under den 15de November har Ministeriet givet os en ganske ny. Den har kun den Fordel, at Løgstør faar sin Post 43 Minutter tidligere end ellers, men har den store Ulempe, at alle de, der skulle rejse fra Aalestrup og de mellemliggende Stationer med første Tog til Viborg, komme der ca. 1 Time før, hvilket vil sige, længe før Borgerne i Viborg komme op, og at det navnlig ogsaa er en meget stor Gene for de Familier, der sende deres Børn til Skolen, at disse komme før Kl. 7, hvilket bevirker en Ventetid paa 1—2 Timer; før Børnene kunne møde i Skole, hvorimod der efter den gamle Plan var en passende Tid for Børnene at komme ind i. Men hvad der er endnu værre, er dette, alle de, der bo Vest for Viborg, og som altsaa skulde benytte dette Tog for at komme fra Viborg til Løgstør — hvilken Rejse de efter den gamle Køreplan kunde gøre paa en Dag — nu ikke ere i Stand dertil, idet det første Tog, som nu gaar fra Viborg til Aalestrup om Morgenen, afgaar ca. 40 Minutter før, det Vest fra kommende Tog indkommer til Viborg. De rejsende Vest fra til Løgstør skulle altsaa rejse forbi Viborg, Langaa, Randers osv. for igen at komme op til Aalestrup; og der er jo ikke mere end 5 Mil i lige Linie fra Viborg til Aalestrup. At en saadan Plan i vore Dage kan blive sat igennem; blot for at Løgstør kan faa sin Post 43 Minutter tidligere, synes jeg dog er et temmelig stift Stykke. Nu ved jeg vel, at den højtærede Minister vil sige: Ja, jeg har forhandlet med Folk paa Stedet. Det er ganske rigtigt, der skal være forhandlet med Udsendinge fra Byraadet i Løgstør, med en lille Landboforenings Repræsentation fra Aalestrup og med en Repræsentation fra Viborg By, og af disse skal Ministeren have faaet Udsagn om, at dersom den ny Plan blev sat igennem, var det fuldt ud tilfredsstillende for By og Land. Jeg har nu her et Andragende, som er underskrevet foruden af enkelte ansete Mænd af alle vedkommende Amtsradsmedlemmer i disse Egne, af alle Sogneraadene fra Aalestrup til Viborg og fra Viborg Omegn, af Formanden for den næststørste Landboforening, som findes der, nemlig den, som har Sæde i Viborg; af Landboforeningen i Skive og endelig af Handelsforeningerne saavel i Viborg

som i Skive. Og dersom man havde gjort sig lidt mere Ulejlighed, vilde man naturligvis let have kunnet faa alt, hvad der ligger Vest for Holstebro, Struer, Tisted med; alle de Folk, som komme rejsende fra denne Side, vilde naturligvis have støttet dette Andragende. Jeg bebrejder ikke saa meget den højtærede Minister, at han er kommen til det Resultat, hvortil han er kommen; skulde jeg bebrejde den højtærede Minister noget, skulde det være dette, at han har valgt sig nogle fejle Raadgivere. Det er lidt mærkeligt, at man, naar man vil have en saa vigtig Sag forandret, ikke spørger en eneste Mand fra Landet og ikke spørger Folk Vest fra, som dog have lige saa stor Interesse af at færdes paa denne Bane som de, der kommer Øst fra; denne lille Bebrejdelse tror jeg at kunne rette mod den højtærede Minister. Jeg haaber imidlertid, at det Andragende, som jeg nu skal indlevere til Afgørelse, maa faa en saadan Indflydelse paa Sagens fremtidige Ordning, at vi maa faa en bedre Køreplan i Stand paa denne Bane.

Jeg skal saa kun udtale et Par Ord angaaende den Ændring, som af Finansudvalget er stillet om yderligere Tilskud i Anledning af Alderdomsforsørgelsen. Jeg skal ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om det rigtige eller det urigtige i selve Loven; det maa vi jo komme til ved den Forhandling, som kan ventes senere at komme frem her i Tinget. Jeg skal kun sige angaaende den finansielle Side af Sagen, at i den Henseende slog Loven i sin Tid fast, at der skal gives Halvdelen, dog blev der føjet til: Ikke over 2 Mill., og Begrundelsen derfor var, som ærede Medlemmer ville vide, fra den Side, som altsaa holdt paa denne Indskrænkning, at man i de Aar var ved at gøre forskellige finansielle Eksperimenter, og at det først skulde vise sig, om Finanskassen kunde bære mere. Men naar det nu har vist sig, at Loven har virket saa godt, at man fuldt ud har gjort Brug af de 4 Mill. Kr. og endda af noget mere, er jeg Finansudvalget taknemmelig, fordi det har optaget denne Sag, og selv om vi nu ikke skulde faa det ordnet her paa Finansloven, haaber jeg, at det dog maa ske paa anden Maade. Jeg vil ogsaa bringe en Tak til de ærede Medlemmer for Vestervig og Fredensborg, der have støttet Sagen, naturligvis nærmest fra det Synspunkt, at Kommunerne ikke bør komme til at lide mere derunder end højst nødvendigt. Jeg finder, at det Forhold, som den Gang blev slaaet fast fra alle Sider, at Staten og Kommunen skulle